

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו. ולזפר: ויגר לא תונָה ולא תלְחַצֵּנוּ, כי גרים הַיִתֶם בארץ מצרים. (שמות כב) ובשעה זו, כשהאנו עוזדים לספר ביציאת מצרים ובחזיות הים, נזכר את ההולכים במדבר הגדל והנורא, נחש שָׁרֵך ועקרוב וצמאנון אֲשֶׁר אֵין מִים, (דברים ח) אֲשֶׁר חלכו ביבשה, ו באו בגבולנו בספר ביציאת מצרים שלהם:

כבר עברנו כמה מדבריות ימים,
כבר הלבנו כמה, בחותינו תפיס!
בצד זה תעניינו?
טרם הונח לנו?

ובليل שמורים זה, כשהאנו מסבין עם בני משפטותינו וחברינו בני חരין, נעשה ונdag לקים בכל ימות השנה את האווי 'כל דכפין יתי ויכול', ונגע לפתח את לבותינו ולקים בשמה את דברי המשוררת:

אם בשער יש ארץ, שנחת מעבר-ים
מה נציע לאורה בboveו ממש?
שב אָתָנוּ, זה הבית, פריס פתווח למדבר.
שב אָתָנוּ בָּבָן בֵּית, לא בְּהַלֵּךְ זֶה.

מי יתן שנסכיל לקים בחג החירות את הצויה:

נכנס כל הנכס, פגע באח בהגמלו,
פורש אליו שלום – ואור לאיש וחם לו.

אליהינו شبשים ובראץ,תו במנהיינו חכמה, עצה ותבונה לחת מחה וلامצא מקום ראי
לכל מבקש מקלט ומפלט. שידייע לעשות בחכמה למן גרי הארץ, ותגבר בלבם מדת החסד
והרחמים על מדת הדין.

שים שלום הארץ והסר חרב, רעב ומגפה מבין הנבראים בצלמה, וימצאו כלם מנוח בינה
שלום ובמ实施方案ות מבטיחים ובמנוחות שאנונות. (ישעה לב)

וכן יהיה רצון, אמן.